

ספר גבריאל
מיומנו של נידון לחיים

מאת
בן יהודה

מ.ר.י. מקום רווחני ישראלי
www.mryisrael.com

ואדי הר הרוח. 2008 לספירה הנוצרית.

מדינת היהודים עולה באש.

מה אתה מחפש כאן?!

קריאה?

תשובה?

FUCK YOU!

כן, אתה.

את.

אתם.

סגור את הספר הזה ולך תמות את חיך.

במילא תכפור במעשה,

גם אם תקבל את התאוריה.

למה?!

כי זה גורל האדם.

זה ידוע. אתה אבוד. אין לך סיכוי.

לך מכאן.

סגור את הספר הזה.

תן לי לזרום לבד.

אל שנה את גורלך.

זאת היא הזהרה רצינית!

אתם מוזמנים לקרוא:

רק אם...

תעברו בשער:

זה השער לצודקים.

יהוה יבוא בו.

אוטובוס משנות הארבעים, גג איכשהו בסדר, חלק מהרצפה קיים.
נהיה בית.

ואדי הר הרוח. 2001 לספירה הנוצרית.

אוטובוס משנות הארבעים, גג איכשהו בסדר, חלק מהרצפה קיים.

נהיה בית.

חצי בית.

מדלתות של ארונות בזבל שזרקתם ברחובות. על הגגון של המכונת המחורבנת, בלי מים - אין צינור, הדרך כורכר שחוק, יורדת ויורדת עד לתחתית. אין בן אדם מסביב.

העיר שלי לא רוצה אותי אבל לא רוצה לעזוב אותי.

כמו תמיד, אני עכשיו אמור לבחור בין החיים, מה שאומר שאין דרך חזרה, לבין המוות שהוא החזרה הנצחית.

המדרונות מכוסים באורנים ואלונים מנוקדים בעצי הרוב בוודים, וכשהם מדברים הם אומרים לי:

"תסתכל עלינו טוב. בני כמה אנחנו? אנחנו צעירים."

"מצד שני, היינו פה תמיד." זה אני אומר להם.

הם אומרים שזה מעניין.

אין חשמל. אז אין מוזיקה. יש אור בלילה מהעשית הזאת, עשית נפט.

בעיר ירושלים זה מתחלק לפחות לשתיים, אחד אפשרי, אחד היה אפשרי. היה אפשרי אבל נוכח - שתי ילדות קטנות, אחת בת שלוש שנים והשניה בת חצי שנה וזאת שנהיתה אמא שלהם. השניה אפשרית ויודעת.

הלילה בוואדי הזה, שמרגיש כמו החור הכי עמוק בתחת של היקום, מלא קולות, לא שמלא, אבל הקולות מלאים. במסגרת של החלון קו הרכס עשוי מקצה חומה בצורת צמרות אורנים, יורד משמאל לימין, לא שהוא באמת יורד משמאל לימין, אני אומר ככה.

אין חשמל. שממה קוסמית. כששואלים אותי העירוניים:

"איך זה שם?"

אני אומר:

"כמו במאדים, מדהים אך משמים."

וצוחק קצת, בשביל לשבור את המבוכה.

הם שלחו אותי לשם אבל הם מעדיפים לא להודות בזה. לא יכול להיות שהמיתוס יכריז על עצמו.

אבל אם מישהו כבר עושה את זה:
WE MIGHT AS WELL GIVE IT A CHANCE,
OR IGNORE IT.

העיר שנקראה ירושלים, בין השאר... אני מרגיש אותה מהמזרח,
היא מגנט. היא מושכת, השדה שלה תובעני, היא צריכה אותי,
אני צריך אותה. היא זונה, היא רוצה שאני אציל אותה אבל לקח
לה זמן בכלל להודות שהיא בבעיה.

הלילה כאן סמיך, כמו בסיני אבל בלי הים. ביום באור, קסמים
רוצים למשוך את ליבי, אני מכיר אותם, אני מכיר אותם טוב.
אני יודע שהם יפים. רוצים לעודד אותי.

ובאותו זמן אני גם שומע את שריקת הלחש הנחשית של ההוא
שלימד אותי את הכפירה הודאית מכל הכפירות, את השליטה.
אני עוזב את שניהם. גם את הפיות וגם אותו.

לוציפר. שטן. בכל.

עכשיו, טוב, נהוג לפנות אל הקורא ולשאול אם בטוח שהוא
רוצה להישאר בסביבה. סתם בשביל לצאת בסדר. הזמן מוגבל,
חבל לבזבז אותו על ספרים מיותרים, סרטים רפיטיביים,
מפגשים משום סוג שמעדיף להיות במסיבה ולא מבין למה הוא
לא מקבל את מה שהבטיחו לו. אבל בואו נגיד שזה ממש לא
מעניין אותי כרגע. אני ממשיך כי יש המשך, כי אני מאמין
שהמשך מעניין. שווה את המאמצים.

איך הגעתי לכאן? זה חשוב.

זה רק הבריח התיכון שמונח בין האונה הימנית לאונה השמאלית
שלך. הרמתי אותו. זוכר את ההזרה מההתחלה? טוב...

1985 לפי הספירה הנוצרית. ירושלים. נחלאות.

בת זונה הזאתי, צרפתייה מניאקית, זרקה אותי מהמסעדה. בת זונה, היא, והאמא השמנה שלה.
נחלאות הזאת, כשאתה לא עובד, בשעות הבוקר, נראית טוב. אגדה. כביסה, ג'ריטנות, ההוא שמוכר בורקס שאמא שלו מכינה בתבנית, שנראה כאילו רוצה להרוג אותך אבל הוא בכלל לא, הוא עצבני על החיים ובנחלאות זה נחשב גברי. בנחלאות כולם הולכים עם האף בעננים כי הם יודעים שהם הבנים הרצויים של מעברת מרכז הבירה.

בת זונה. מה אני אעשה עכשיו?

צריך לשלם. צריך לאכול.

הייתי שוטף כלים במסעדה. מסעדה בבית ערבי כזה ישן. חצי מטר ממני יושבת המלצרית הזאת, יש לה מיני מיינור. אני שואל אותה אם היא עושה חרק'ה, למה אני לא מכיר בן אדם עם מכונת וזאת השאלה שתראה לה כמה אני סאחי וכמה אני, אבל אולי לא רק כמה, אני גם אומר עוד כל מיני דברים שאני לא זוכר אבל ברור שהבן אדם ממולי רואה בי משהו שמעבר.
אני גר איתה עכשיו כי הצלחתי לשכנע אותה בפאב הקטן ההוא עם מוזיקה חרא, בפינה על המזרונים הדקים, כאילו שאנחנו בפאקינג ליליפוטלנד, שזה משתלם כלכלית.

אה?

למדתי לדבר.

יש לי מורים טובים. אני יודע מתי לשלוף את הארנב, אבל לא ידעתי שיש לי כובע. יש לי מורים חרא כי אני כל הזמן צריך ללמד אותם. אבל לא בזה התעסקנו.

היא אומרת לי:

"אני חושבת שצריך שני בתים נפרדים."

במשך השנים הבאות שמעתי את ה...
איך לקרוא לזה?

חלום הזה, עוד כמה פעמים, אבל זה לא כלכלי. אז אני עובר לבית שלה מול גן המוצץ.

מי זה בכלל סאקר? איך שכחנו מי זה סאקר?

זה לא חשוב לדעת מי זה סאקר? איך קראו לו?

יוסי? משה? לא, משה גר למטה בקומה הראשונה, יש לו תרנגולים, יש לו כלב שעובר את הכביש לבד. באמצע יש את זאתי, שמבשלת ונותנת לך ביום שישי סיר, ובמרפסת לידי, באותה קומה, יש את ההיא שאף אחד לא רוצה להתחתן איתה, היא חושבת שאני מרוקאי. השאר, נראה לי, הפסיקו לחשוב. אבל החברה שלי, הבחורה הזאת, המלצרית, שגם אותה פיטרו בגלל שהיא העיזה לפתוח קצת את הפה, היא מיואשת, מאוד. היא לא הופיעה לבצ'אל, שנה שלישית מחלקת קרמיקה, שלושה חודשים, ושהיא חזרה, אף אחד לא שאל אותה מה קרה לה. היא מחפשת, כמו כולם כמעט, אבל היא לא יודעת איפה זה. אני חושב שאני יודע...

זה פה, רק פה.

כוס אמק המסעדה הזאת.

אני עובר את הרחובון. לאן אני הולך?

כמו מחור, מול העיניים שלי, יוצא אדם מזוקן מתולתל, בריא חייכני, אני מכיר אותו, הוא יודע משהו והוא הולך להגיד לי אותו. אנחנו מוסרים, בחדות לבבית אמנם, בינינו, כמה משפטים מקדימים, ואריה אומר לי:

"יש לי עבודה בשבילך. בוא תעזור לי קצת בתיאטרון."

עכשיו יש את המסך האפור עם הנקודות הגרעיניות שמחליפים ערוץ... סתם. לא אחליף לעולם ערוץ.

בעיר היבוסית מתכוננים שני ראשי התאמולות הבדיוניות לשלוח את השיניים שלהם אחד אל הגרון של השני. הימין והשמאל, לפני בחירות חשובות, כל המוחות השפויים מזהירים מפני עליית הימין. מבשלות הקובה לא מתרגשות, המוחות החילוניים בשיא יופיים המכוער.

אבל אנחנו עוד צעירים ואוהבים. אנחנו, אני מתכוון חבורת המחץ, חבורת הזבל, גיבורים בעיני עצמם.

נבו ושלומית חוזרים מלונדון. וילי אומר שהם נראים כמו רומיאו ויוליה.

ווילי הוא אדם משוויץ, יש לו שערות עד הכתפיים, עיניים צרות, הפנים המחודדות האלה, הוא הולך באלגנטיות, לא כמו פנתר, כמו ווילי. הוא פה לבד כי הוא חלם בגיל שמונה עשרה בשוויץ שמישהו בא אליו, אם אני לא טועה, דוד "המלך", והראה לו איזשהו מבנה פשוט אבל מדהים, בקיצור עזב הכל ובא לישראל.

אני, לא איכפת לי שאלה, רומיאו ויוליה, אלה... שיתגפפו או איך שקוראים לזה, אני רוצה לברר מה עושים עם המפלצת הזאת. אנחנו עולים לגג הנחלאותי, אנטנות ודודי שמש וכל היופי, ואני אומר לו שהיא רוצה לאכול אותי חי, המפלצת הזאת. הוא צוחק. הוא בטח אומר עוד כמה דברים, שאני נרגע מהם קצת, אבל החור בנשמה שורף. משהו צריך לעשות, לא לעשות בשביל לפתור בעיה, משהו לעשות שיפתור את האמא של כל הבעיות. ההצעה של האריה מתקבלת.

אני עכשיו עובד תיאטרון 'פרגוד'. לפי זמן כדור הארץ, באמצע שנות העשרים שלי. אריה מבסוט, הוא מכיר אותי מאז שהייתי נער. דוד שלי, שאול מזרחי, ששינה את שמו לשאול ברזובסקי, כדי לקבל מלגות לסופרים מתחילים, היה יד ימינו בלקחת מרתף טחוב ששימש בור מים של בית מרחץ תורכי... הם עושים מהפכה בקטקומבה...

זה מריח כמו מערת בירות עשן סיגריות וחשמל. אני מסדר את הבקבוקים במקרר, אני מנקה את המקום, אני מדביק מודעות. יש לי קו, תחנה במשרד החינוך, אגף התרבות ברחוב מלכי ישראל, הדפוס במאה שערים, דוסים דוסים. אני כרטיסן. יש לי קופת ברזל קטנה, אני מעשן חשיש עם הגבר שבגברים, שושן. הוא לא באמת גבר שבגברים, הוא מפחד מהאמת, אז הוא מראה לי שהוא יכול לנגן כמו פרנק זאפה. הוא מסתכל אלי במבט הבז המשתכנז, ואומר לי על החברה שלי:

"נראה לי זאת, לא בשבילך."

אולי בשלב זה כדאי להגיד שלגברת קוראים רונית אבל הוא אומר זאת, אני מעיף אותו קיבינימאט, הוא לא נכנס יותר חיים. הוא בא לדבר איתי על זה, אני יושב על המדרגות האחוריות משועמם ממנו. גדי אומר לו שהייתי בבית משוגעים.

ג'אז, הרבה ג'אז.

בצהריים של אותו יום אני קורא לנבו שיעזור לי לנער את השטיח, השטיח של הפרגוד. רחוב בצלאל הופך לנוי אורלינו במתקפת טורנדו, פטריית אבק צהבהבה של שלושים שנה מרחפת מעלינו והלאה. ג'אז, הרבה ג'אז. ג'אז משעמם. בחיים שלי לא ראיתי כל כך הרבה מוזיקה בלי מוזיקה. מחיאות הכפיים בזמן רק מוכיחות שהמצב חמור, האנשים האלה לא חיים, הם מתוכנתים.

הפרגית הצעירה והממלצרת, נוטפת ההורמונים, מביאה לי עוד בירה ועוד בירה, אני שותה הרבה בירות, אני מעשן נובלס, אני עולה להשתין, מהתא שלידי אני שומע אותה אומרת:
"תקלע, תקלע..."

שניה אחר כך אני דוחף לה את האצבע בין הרגליים והיא רוצה עוד. הטלפון במשרד מצלצל, אני עונה, החברה שלי רוצה שאני אבוא, יש לה כאב שיניים נוראי. אני יודע שאני... מקולל... או מבורך... אני נוטה לחשוב מבורך. שומרים עלי, אני צריך להישאר טהור ותמים.
I CAN DO IT, I CAN DO IT.

לא, לא, לא.

אחרי הענין עם האצבע, אנחנו יושבים אני והפרגית, זאת אומרת, על המדרגות האחוריות האלה ואני אומר לה:
"יש לי חברה."

והיא אומרת לי:

"חברה זה לא קיר. גם לי יש חבר."

ככה זה לא ילך, אני יודע שזה מסית אותי מהעיקר, אין שם שום דבר. זה כאילו כמו שכוחים בספרים: היא עכשיו בטח עם משכנתא, שלוש ילדים וממשיכה לחפש זיונים כי ההוא שהיא הזדיינה איתו קצת יותר מידי, התייחס אליה בסוף חרא. אבל אנחנו הרי רוצים לשבור את גבולות הז'אנר.

לא באנו לדפוק דפיקה.

לספר עוד סיפור רע.

באנו לעשות משהו, מה זה היה?...

אה. משהו אמיתי.

מבחינתי, קצת לפני התקופה המדוברת, יש אדם אחד בעולם.

גדי.

גדלתי איתו מגיל ארבע עשרה, מאז אנחנו מחפשים ורציניים עד אימה בחיפוש. או אולי מאימה, אנחנו עקביים בלחפש. הדלתות נטרקות בבית שלי ובבית של נבו. הבנות לא מבינות על מה הרעש. גדי מופיע אצל נבו ומודיע לו שיש לו שיר חדש, 'מה לי אמונה! אבל שניה.

לפני זה... ג'אז, הרבה ג'אז.

גדי ועובד רואים את העולם במזרח הרחוק.

אצלי ואצל נבו הדלתות נטרקות. ויכוחים בין שני בני אדם, זה מרגיש כמו התחלה של ברית בין שני מעצמות אבל זה שני בני אדם.

"טוב... בוא נלך לשתות בירה."

"איפה?"

"ב... איפה שנותנים צ'יפס."

במרכז העיר שלא נראית שייכת לנו, כולם נראים כאילו הם יודעים מה הם עושים או לא יודעים בכלל וזה לא מפריע להם, אין התלבטות. אנחנו מתלבטים בין שני פאבים היחידים שיש, אה, יש גם את הטברן. גומרים אצל זה עם הצ'יפס. מוזיקה ברוס או אדמס, משהו שהולך טוב עם סיגריה וגולדסטאר וצ'יפס, איזה שולחן עם תיירים.

תיירים... נהנים... מה יעשו?

אנחנו יודעים שאנחנו לא ואנחנו אפילו לא פאנקיסטים למרות שיצאנו מהסרט של ה-SEX PISTOLS אני ושלומית רצינו לשבור משהו אבל לא שברנו.

היא שמה לעצמה רגל, העיר הזאת, הארץ הזאת, היהדות הזאת, היא שומרת בכוח על משהו אבל אם לא ימצאו אותו, היא תשתגע. הם ישתגעו. כי אורגנית הם חייבים לדעת.

"צריך לבחור בין ימין ושמאל." רונית אומרת לי.

שמה בדירה עם האהיל הכדורי מנייר והרבה צמחים ליד קיר הזכוכית הגדול והמסורג, זה שנפתח בו ריבוע קטן, חלונון. הצעיר שלי בעיפרון על הקיר ממול.

"תמיד ידעתי שאני ישראלית."

צריך לעשות כל מה שאפשר. לעשן כמויות של חשיש, לקרוא את קרלוס קסטנדה, באנגים, ג'וינט זה פינוק. מוזיקה חזקה בחושך, ארבע חמש אנשים יושבים בפנים, לגמרי בפנים, אהוד בנאי והפליטים, (נהיה יהודון, אז עוד לא) זהו! המהפכה התחילה! הישראלים תופסים כיוון, אנחנו אנושיים יותר מהיהודים, אנחנו מוזיקלים יותר מהם, אנחנו צודקים יותר מהם, נשבר לנו לכבוש, נשבר לנו שכובשים אותנו. הכתובת על הקיר בירושלים:

"אתה צודק אבל אין מי שיצדיק אותך."

אני קונה מאה גרם גרעינים בשקית ניילון אטומה. הם תמיד מתחילים טוב, זה מלוח כמו שצריך, אחר כך הם מפקששים,

מאבדים את זה, מה זה היה עפולה? או אולי השני, החדש... אני גומר אותם, אני יורק הרבה.

אתה לא פוגש אף אחד ברחוב שאתה מכיר, אתה לא יודע אם בכלל יש מישהו. מישהו יכול לדחוף אותך ברחוב ולא לשים לב. הם לבושים כאילו 'מעין שטוב' זה החנות הכי עכשווית, הם לבושים בחאקי וג'ינס, הם נראים כמו פועלים במפעל הצינור, צריך לעשות משהו. פעולת טרור.

ארגון הטרור הישראלי בפעולה.

אנחנו נכין גרפיטי, שבלונה, זאת אומרת, נעשה גרפיטי, יהיה כתוב שם בשחור על הקיר מה שאחר כך אנשים יזכרו בעל פה שנים, הצעה מעולה של נבו:

"פוליטיקה מסרסת את המחשבה."

"אתה תתפוס, תפוס, תפוס ישר."

"סתכלי שאף אחד לא בא."

"בסדר, BIG FUCKING DEAL היא אומרת. 'בלונדון מלא גרפיטי'."

"כן, כן, בלונדון."

"תפוס ישר."

ט...ט...ט...ט...ט...ט...ט...

"יש!"

"בול פגיעה."

הלאה.

לא רחוק מהנקודה הזאת בסוף הרחוב למעלה, הבנין הארוך האחיד, מרפסות קטנות עם מעקה ברזל בלי צמח אחד, גרה הדודה של אבא שלי, אשה קטנה מסוריה. נשים קטנות יש גם בפרס, כמו סבתא שלי. הבן שלה, של הדודה, שלמה מזרחי, היה מנגן גיטרה חשמלית עם הבמה החשמלית.

שנים לפני הרגע הזה, ישבתי עם אבא שלי בבית הזה עם האשה הקטנה וגם שלמה היה. באנו לתת להם הזמנות לבר מצווה שלי שאף פעם לא קרתה. לאמא שלו היה משקפיים עבות עם שרשרת, מכבדת אותנו בצלחות קטנות מלאות בדברים טובים. האמא מקרקרת:

"שלמה, תנגן משהו."

שלמה, פנים עגולות עם הרבה תלתלים מתולתלים, טוב לב וטוב וייב, שולף גיטרה ספרדית אקוסטית קטנה, הוא מנגן משהו, הוא שר, הוא מאוד נהנה. אני רק מתפעל מהעובדה שאני רואה בן אדם מנגן בגיטרה. אני כמעט בן שלוש עשרה, ירושלים מכסה לי את העיניים אבל את הגיטרה הזאת, להאמין או לא, אני מוצא מוזנחת במשרד של פרגוד. אני לוקח אותה, מאמץ אותה. הצלילים הראשונים ממלאים את המערה התת קרקעית שגרתי בה אז, בנחלאות. אני לא רוצה ללכת לשום מקום כשאני מנגן, אפילו לא לעיר העתיקה.

גם עכשיו, אנחנו יושבים הרבה בבית. עכשיו, הבית זה המרכז. אנחנו מציירים שם, כמו בן מדברים שעות, קוראים מהתנך, זה מרגיש טבעי לגמרי, כמו שצריך להיות אבל זה מרגיש גם כמו משהו שלא עשו. אם היית מדבר עם בן אדם באותה תקופה יותר מכמה משפטים ברוח הזאת, הוא היה הופך לחבר נצחי שלך.

זאת היתה ברית סודית גדולה נאורה סופר מסתורית, כזאת שנותנת לך כוח של אדם מיוחד ובאותו זמן אתה הטיפש שלא גדל. תמוהי בשכונה, עד כדי כך שאתה תמוהי שגם לא יגידו לך את זה כפנים, אתה חי בסרט... ככה רוצים שתחשוב... מי אלה שרוצים שתחשוב?

בסביבות השעה שבע בערב אני עולה את החתיכה הסואנת של בצלאל מלמטה, כמה צעדים ואני מול שער ברזל, שתי דלתות שצריך לעלות אליהם בחמש מדרגות אבן מלוטשת שנראית כמו שיש, שרשרת ברזל קושרת את שתי הדלתות עם מנעול כבד. לי יש את המפתח. אני מדליק את האור במשרד, אני גוהר במורד המדרגות כסיבוב, אני על הבמה, אני מדליק את האור, מנהרה מטויחת, רצפה מדורגת ושרפרפי קש, שולחנות עגולים, ריח של מערה קדומה. אני ממלא את המקרר הישן בקבוקי גולדסטאר, מה שיותר, מדליק את המיחם, פותח את הדלת הראשית. המלצרית מגיעה, המלצרית היא באמת מגישה לשולחנות, אף אחד לא חשב על בר. הסאונדמן מגיע, כולנו שותים קפה, אף אחד לא ממהר שם.

למה? כי מה יש היום? ג'אז. הרבה ג'אז.

אני שם, אני לא בדיוק שם כשזה קורה המפגן אבל איכשהו הנגנים מגיעים, איכשהו הם מתכוננים, איכשהו הם מנגנים, איכשהו הקהל מגיע ומוחא כף במקומות הנכונים. אני יושב ליד

הדלת, יש לי מנורת לילה קטנה. רק אתמול הופיעו פה החיקוי של הביטלס, מחר אולי יהיה הדבר היחיד ששווה משהו, יבוא עם הגיטרה הקלאסית שלו עטופה בצעיף משי הודי. מאיר. מאיר אריאל, החשישניק. יש לו מכונה לגלגול, משהו שאני רואה לראשונה. אצלו.

דרך דלת הברזל בכניסה, איפה שאני יושב, נכנס מנהל המקום, יו"ר העמותה, איש הרוח, האינטלקטואל הרומני האמיתי, האריה. אריה עומד לידי, מוריד לי בעדינות כף יד גדולה כבדה על הכתף, שואל אותי מה קורה.

אני אומר לו שלא קורה שום דבר.

אני אומר לו שהוא מפספס.

אני יורד עליו חזק.

אני מזכיר לו שהוא רצה משהו יפה פעם, שהוא אומן טוטאלי. אני מראה לו את האולם מלמעלה לתחתית למטה, אני אומר לו שזה לא מוזיקה, זה טפט, להעביר את הזמן של העבדים. אני מדבר איתו חופשי חופשי. פעם קראתי לו אבי הרוחני, הוא יודע את זה וגם מראה שהוא יודע את זה, זה מה שאהבתי אצלו, אולי.

הוא אומר לי:

"אז מה עושים."

אני אומר לו שיש משהו שקוראים לו רוק.

אני מסביר לו קצת מה זה רוק, אני מסביר לו כשהסקסופוניסט הרוסי על הבמה, כמעט משפיד בסקסופון כשקהל הפנאטים כמעט גומר בעקבותיו... שרוק זה מחאה, זה ביטוי של הזמן הזה, הביטוי המוזיקאלי של הזמן הזה. שהוא בתור אחד שנותן מקום לכל יוזמה אמיתית, שכולם זורקים אותה רחוק מהם, שזה מתאים, שאין בירושלים רוק, למרות שהיא יושבת על סלע.

זה מה שהורג אותנו, זה מה שאוכל אותנו, הדואליות הצפופה הזאת, הקטבים הקרובים רחוקים וההפוכים כל כך.

אני הופך להיות מפיק. באותו רגע אני ממונה.

פנחס שדה כתב פעם שאם בן אדם הולך במדבר ענק ומגיע לכתובת בסלע. כתובת בגודל של אצטדיון:

"יש אלוהים" - מה, הוא לא יאמין?

אני מאמין.

אבל אני לא במדבר, אני בירושלם. אני רואה שלם אבל הוא בעיקר רק במוח שלי, בנשמה, בחוץ אין שום כתובת אז מהבחינה הזאת, זה כן מדבר.

כשאני מועיל בסופו של דבר... ומחליט שהגיע הרגע... אני מבקש מנבו שיראה לי את מה שהוא כתב. הוא מטפס אל הסליק הזה שקוראים לו בידם, איפשהו למעלה מעל הדלת, מוריד לי משם את השק המגולגל. ואני נדלק. אני שם את זה בתערוכה שלי ב'טעמון': 'הכרזת העצמאות של העם הישראלי' בכתב יתדות טושי. קצת אחר כך הארץ סוערת הכוחות השפויים מה שקוראים של השמאל יוצאים לקו אדום. פרופ' ישעיהו ליבוביץ' מתראיין בעיתונות ומכריז בצורה ברורה שיהדות היא לא השקפה שעוברת בדם, לא גנטית ולא תורשתית היא בחירה אישית. הוא ראה. היהודון הזה, עילוי העיירה ההומאניסט שיצא פשיסט, כמו כל שמאל כמו כל ימין, כמו כל מחשבה שהעמיד לא חי בה בהווה. אבל אני עוד פלורליסט למרות שאני ממותן יתר על המידה למרות שאני לא משחק איתך, אני עוד מאמין שאנשים חכמים יש בכל המקומות, וזה דווקא נשמע לי בן אדם שמדבר לענין למרות שהייתי רוצה לראות לפחות פעם אחת אדם בן דמותי, ולא איזה יידישאי כבד מבטא גרוני כיפה על הראש לבוש כמו פקיד בסוכנות. לא מעשן לא שותה. מה זה? ככה נראה חכם! טוב... אני משכנע את נבו שניקה את המגילה ונראה אותה לפרופסור המלומד. נבו מסוייג אבל בגלל שהוא אוהב את פרנק זאפה הוא מסכים שנלך אל הפרופסור. קובעים פגישה בטלפון ומגיעים לבית באוסישקין. גם הפרופסור גר במקום קונקרטי. זוהי לא דמות וירטואלית זה כוכב בשר ודם. דפיקה על הדלת והקאפו פותח מפנה לנו את אחוריו שמרוחקים במידה מסוימת מהגב, כפוף ממחשבות, מזמין אותנו להיכנס. יושבים על ספה, זוגית דווקא. הוא נעמד מולנו כמו מרצה מול הסטודנטים הכי מטומטמים שיש בעולם נשען אל שולחן כתיבה ענקי מוקף כמובן במגזיני פורנו נתעבים. סתתם... טעות. "מודה ועוזב ירוחם..." ספרי הגות וקודש. מבעד לדלת הפתוחה קצת חוצה את המסך אשתו, כנראה, אישה מבוגרת ונמרצת. הוא אומר: "כן. מה רציתם?"

או משהו כזה. אני מראה לו את המגילה ומבקש ממנו לקרוא אותה. ההוא באחת מבטל אותי:

"לא לא לקרוא!"

מגרען אלי מילים עטופות במבטא יידישאי:

"תסבירו לי."

טוב אני חושב לעצמי:

"מעשי."

אבל בכל זאת זה טקסט מתומצת בהיר ונהיר אולי זה יפתח את הפתח. הוא לא ארוך גם במיוחד. אני מסביר לו שאני ישראלי. נבו מסביר... הוא מתחיל לצרוח על נבו שאין ישראלים שהן נעלמו מעבר להרי החושך. אני מסתכל בעיני הנשר הקרות שלו אני מזליג עין לכיוון הכיפה הקטנה והלא פרקטית על הראש הקירח אני מסתכל על הקפלים האלה שבקומיקס מציירים אותם בצידי הפה כמו ראשי חץ עמוקים, אני תוהה אל מול הזוית של השפתיים זוית של 45 מעלות כמעט שבקצה התחתון שלה בולטות כמה שיניים, ואז הוא יורה אלי את הברקים ושואל אותי: "אתה שומר שבת?"

נבו עונה במקומי ולענין ואומר לו:

"הוא זוכר את השבת." וחוזר אל: "אנחנו ישראלים..."

הפרופסור בהתפרצות בלתי ניתנת לעצירה שולח יד מושטת עם אצבע זקורה אל הדלת וצורח:

"תסתלקן מפה!"

כמה זמן אחר כך ראיתי כתבה שהוא אומר שיהדות זה דבר שצריך כיפה. מסכן. דווקא לא היה לי משהו נגדו, אבל הבנתי שהעילוי היהודי שהמדינה היהודית התירה לו לחיות ואפילו הגיע לכבוד גדול, הגיע לגדר ההגדרה שלו ובגלל שהיה לו קצת אינטלקט ראה שיש מעבר לגדר עולם שממשיך את המקום שהוא בא ממנו ומוביל להתגשמות האידאות הנשגבות של הרוח האנושית. כמו כל יהודי לדאבוני ולמיטב נסיוני, או לרוע נסיוני, רואה את הגדר הזאת: נעמד עמידת דום מצדיע למלכות יהודה, כמו שאומר השיר, ועושה אחורה פנה בשקט בזהירות ובצניעות. לכן אני חושב שיהדות זה דרך חשיבה שמתנגדת לאבולוציה במובן הכי חוכמתי שלה. ועם הימים שרתי:

"אני משמיד יהדות סידרתי."

איך מגיעים השמועות החשובות באמת? קשה לזכור, אבל אותם זוכרים טוב. אני זוכר שיש מישהו שכותב קצת בגליל נייר הטואלט המשומש שנקרא 'כל העיר' בישוף, פישוף, משהו כזה.

אני מתקשר לשם מהמשרדונצ'יק. המזכירה לידי תפחה יתר על המידה, פרי, קוראים לה פרי, בפא דגושה, היא פותרת תשבץ, אני חושב... היא אוהבת לצחוק בקול רם כי היא לא יודעת למה היא חיה, היא מזכירה.

הקול הצפצפני בצד השני מסכים להיפגש איתי. אני הולך לפגוש אדם שנקרא פישוף, כאילו שניה אחר כך הוא מגיע עם תיק ג'ימס בונד קטן, מיני ג'ימס בונד. אנחנו יושבים משני צידי השולחן, אני מציג את משנתי שמסתכמת במשפט כמו:

"אתה מכיר להקות רוק?"

הוא פותח פנקס טלפון עבה עם חוצצים, הוא מוציא לי משם שלוש. אני אומר לו:

"ראיתי תמונה שלך."

שולי השפתיים הצרות שלו נמתחות למעלה, העיניים מנצנצות:

"איפה?"

"על פוסטר בנחלת שבעה LIFE IN BET SHEMESH"

תמונה משונה, על דלת ברזל חלודה שלא פתחו אותה הרבה זמן, יותר מידי זמן. ארבע בחורים צעירים מול המצלמה קצת מלמעלה, נראים מעולם אחר, קוראים להם 'נושאי המגבעת'.

הוא שואל אותי:

"אתה מנגן?"

"אני מנגן גיטרה חשמלית."

"איזה דגם?"

"לא יודע, תלשתי את הכתובת, צבעתי את הגיטרה בספריים."

הבחור הצעיר מולי מאבד לרגע את שפיותו, הוא מתפקע מצחוק:

"איך קוראים לכם?"

"אף אחד עוד לא קרא לנו, אנחנו עובדים על זה. מה שחשוב," אני אומר, "זה שיש פה רחם. הרחם צריכה להיות פוריה איכשהו, אחר כך נראה."

אני כבר ממתן יתר על המידה, אני קר כמו קרח, אני יעיל, אני תועלתי, אני לא משחק בקקא. לא מעניין אותי הלהקה, מעניין אותי מה יש להם להגיד ואיך הם נראים כשהם עושים את זה. אף אחד לא מוציא יצירה עצמאית, אין דבר כזה, אין לייבלים, אין אינטרנט, אין חנות מוזיקה, אין מדור מוזיקה בעיתון.

בדירה השכורה הנחלאותית של נבו ושלומית על כל הקיר ציור בהתהוות, בחורה שנראית כמו שלומית צועדת קדימה על רקע

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

